

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobkyně: **A. B.**, zast. Mgr. Veronikou Holou, advokátkou, se sídlem Pražská 140, Příbram, proti žalovanému: **Ministerstvo pro místní rozvoj**, se sídlem Staroměstské náměstí 6, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 3. 2018, č. j. MMR-3291/2018-83/896, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 16. 11. 2018, č. j. 57 A 90/2018 - 23,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Dosavadní průběh řízení

[1] Krajský soud v Plzni usnesením ze dne 16. 11. 2018, č. j. 57 A 90/2018 - 23, odmítl žalobu proti rozhodnutí ze dne 26. 3. 2018, č. j. MMR-3291/2018-83/896, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobkyně proti usnesení Krajského úřadu Plzeňského kraje (dále jen „prvoinstanční orgán“) ze dne 25. 10. 2017, č. j. RR/3883/17. Prvoinstanční orgán v naposledy uvedeném rozhodnutí podle § 16 odst. 3 zákona č. 184/2006 Sb., o odnětí nebo omezení vlastnického práva k pozemku nebo ke stavbě (zákon o vyvlastnění), konstatoval, že „[p]rovedením vyvlastňovacího řízení ve věci odnětí vlastnického práva k pozemku parc. č. X v k.ú. X, zapsaného na listu vlastnictví č. X u Katastrálního úřadu pro Plzeňský kraj, katastrální pracoviště Plzeň-město, ve vlastnictví A. B., ve prospěch Statutárního města Plzeň, se

sídlem náměstí Republiky 1, 301 00 Plzeň, se pověřuje Městský úřad Nýřany.“ Krajský soud v odůvodnění vysvětlil, že usnesení prvoinstančního orgánu je úkonem, jímž se upravuje vedení řízení, neboť jím dochází toliko k pověření jiného vyvlastňovacího úřadu k provedení vyvlastňovacího řízení. Prvoinstanční usnesení se tak dotklo výhradně procesních práv žalobkyně a netýkalo se předmětu řízení. Krajský soud konstatoval, že si je vědom usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 7. 2008, č. j. 7 Afs 13/2007 - 54, avšak jeho závěry na posuzovanou věc nedopadají. Základní rozdíl oproti věci souzené Nejvyšším správním soudem spočívá v tom, že pověření podle § 16 odst. 3 věta první zákona o vyvlastnění „*je procesním úkonem a součástí budoucího řízení, a proto může žalobkyně podat žalobu proti meritornímu rozhodnutí*“. Konkrétně se jedná o řízení „*ve věci odnětí vlastnického práva k pozemku parc. č. X v k.ú. X, zapsaného na listu vlastnictví č. X u Katastrálního úřadu pro Plzeňský kraj, katastrální pracoviště Plzeň-město, ve vlastnictví A. B., ve prospěch Statutárního města Plzeň, se sídlem náměstí Republiky 1, 301 00 Plzeň.*“. Námitku vznesenou v žalobě, že „*nedošlo k zahájení vyvlastňovacího řízení*“ může žalobkyně namítat v rámci konkrétního řízení. Tato skutečnost činí shora uvedený závěr Nejvyššího správního soudu neaplikovatelným na případ žalobkyně, a podle krajského soudu tak v žalobním řízení došlo k naplnění skutkových podstat § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 68 písm. e) a § 70 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

II. Kasační stížnost a vyjádření žalované

[2] Proti tomuto usnesení podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) včasnou kasační stížnost. V ní namítla, že krajský soud postupoval v rozporu se závěry, ke kterým dospěl rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 17. 7. 2008, č. j. 7 Afs 13/2007 - 54, přičemž argumenty, kterými se krajský soud snažil odlišit projednávanou věc od věci posuzované rozšířeným senátem, jsou nesrozumitelné, a činí tak napadený rozsudek nepřezkoumatelný. Krajský soud totiž na jedné straně učinil závěr, že argument o procesním charakteru delegačního úkonu neobstojí, současně však uvedl, že delegační úkon má procesní charakter, který je vyloučen ze soudního přezkumu, a to aniž by tento rozpor jakkoliv vysvětlil. Nadto, prvoinstanční orgán rozhodl o přenosu místní příslušnosti k provedení vyvlastňovacího řízení v samostatném řízení, aniž by probíhalo jakékoliv vyvlastňovací řízení. Rozhodnutí o delegaci je tak vlastně rozhodnutím v meritu věci, přestože takový postup podle stěžovatelky odporuje § 16 odst. 3 zákona o vyvlastnění. Stěžovatelka v této souvislosti uvedla, že krajský soud nesprávně posoudil i aplikaci § 70 písm. c) s. ř. s. Vzhledem k uvedeným námitkám stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud zrušil usnesení krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[3] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil s napadeným usnesením Krajského soudu v Plzni, poukázal na usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 17. 10. 2016, č. j. 30 A 36/2015 - 38, a uzavřel, že usnesení prvoinstančního orgánu není ve správním soudnictví samostatně přezkoumatelné, neboť na něj dopadá kompetenční vyluka podle § 70 písm. c) s. ř. s. Na uvedeném rovněž nic nemění, že usnesení nebylo vydáno v rámci

pokračování

vyvlastňovacího řízení, neboť i tak přetrvává jeho procesní charakter. Vzhledem k uvedenému žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

III. Posouzení kasační stížnosti

[4] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež stěžovatelka uplatnila v kasační stížnosti. Přitom neshledal vady uvedené v § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Stěžovatelka v kasační stížnosti označila důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a e) s. ř. s. Vzhledem k tomu, že kasační stížnost směřuje proti usnesení o odmítnutí žaloby, však připadá v úvahu toliko důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Nejvyšší správní soud totiž již v rozsudku ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 - 98, uvedl, že *„[j]e-li kasační stížností napadeno usnesení o odmítnutí žaloby, přicházejí pro stěžovatele v úvahu z povahy věci pouze kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu. Pod tento důvod spadá také případ, kdy vada řízení před soudem měla nebo mohla mít za následek vydání nezákonného rozhodnutí o odmítnutí návrhu, a dále vada řízení spočívající v tvrzené zmatečnosti řízení před soudem.“*

[5] Podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. *„[k]asační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení.“*

[6] Kasační stížnost není důvodná.

[7] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil námitce stěžovatelky, že krajský soud dostatečně srozumitelně nevysvětlil, v čem se odlišuje nyní posuzovaná věc od věci vedené zdejším soudem pod sp. zn. 7 Afs 13/2007. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 17. 7. 2008, č. j. 7 Afs 13/2007 - 54, uvedl, že *„[r]ozhodnutí správce daně vyššího stupně o delegaci místní příslušnosti ke správě daně (§ 5 odst. 3 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků) je rozhodnutím správního orgánu ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s.; není vyloučeno z přezkoumání soudem.“* Rozšířený senát tak ovšem učinil v situaci, kdy již samotné rozhodnutí o delegaci ke správě daní vede ke vzniku povinností daňového subjektu, které při normálním běhu věcí nemá, k uplatnění jeho práv nejsou nutné, nebo je ztěžují. Tak například daňový subjekt podle daňového řádu musí zapůjčit potřebné doklady mimo prostory kontrolujícímu subjektu, má právo nahlížet do spisu, má právo nahlížet u správce daně do jím převzatých dokladů apod. Daňový subjekt, u kterého došlo ke změně daňového orgánu příslušného ke správě daní, přitom vůbec nemusí mít možnost napadnout rozhodnutí o delegaci v rámci žaloby proti meritornímu rozhodnutí, neboť delegovaný správce daně není povinen poté, co daňový subjekt zatížil řadou povinností v rámci daňové kontroly, zahájit samotné daňové řízení, z něž by napadnutelné meritorní rozhodnutí teprve vzešlo. Právě za této situace rozšířený senát Nejvyššího správního soudu odmítl, že by se rozhodnutím o delegaci toliko upravovalo vedení řízení.

[8] V nyní posuzované věci je však situace jiná. Bez ohledu na řešení otázky, zda prvoinstanční orgán mohl vydat rozhodnutí o delegaci místní příslušnosti k provedení vyvlastňovacího řízení samostatně, totiž stěžovatelce v jeho důsledku nevznikly žádné další povinnosti nezávislé na zahájení vyvlastňovacího řízení. Až do zahájení vyvlastňovacího řízení tedy rozhodnutí o delegaci na stěžovatelku nemá žádný vliv. Po zahájení vyvlastňovacího řízení by již sice rozhodnutí o delegaci ovlivňovalo právní sféru stěžovatelky, ta by se však proti němu mohla bránit v rámci žaloby proti meritornímu rozhodnutí o vyvlastnění, což by bylo zcela v souladu se zásadou subsidiarity soudního přezkumu. Za této situace je tedy podle Nejvyššího správního soudu třeba přisvědčit krajskému soudu, že prvoinstanční rozhodnutí toliko upravuje vedení řízení před správním orgánem, a je tak úkonem, na nějž se vztahuje kompetenční výluka dle § 70 písm. c) s. ř. s. Žaloba proti takovému úkonu je však dle § 68 písm. e) s. ř. s. nepřipustná, a krajskému soudu proto nezbývalo, než ji odmítnout podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

IV. Závěr

[9] Ze všech výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[10] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 téhož zákona. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, soud mu proto náhradu nákladů řízení nepřiznal. Nejvyšší správní soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. ledna 2019

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu